

Stojím na okraji vodní plochy a dívám se na pohupující se vlnky, obnažené skalnaté břehy a vystupující zbytky kdysi živých stromů. Hladina nádrže se snižuje. Je potřeba sebrat vše relativně cenné a živé. Jsme ve skupině, které propátrává pravý břeh u soutoku Lomnice a Otavy.

Ještě předtím, než začneme pátrat na břehu po uvízlých měkkýších, ptám se sympatické dvojice na břehu. Pán sedí a rybaří. Paní si čte a občas pohlédne na mužovy „rybářské cajky“. Zda se tam něco neděje. Podvečerní idylka.

Dozvídám se, že voda byla od soboty snižována denně cca o 60 cm. Podle kýmsi zapíchnutých klacků odhaduji propad asi na 2 m za tři dny. To se posléze potvrdí nálezy mlžů mezi kameny.

Už jsou tu první sběry. Očekávaná invazní škeblice asijská (*Sinanodonta woodiana*). Škeble říční (*Anodonta anatina*), velevrub malířský (*Unio pictorum*) a velevrub nadmutý (*Unio tumidus*). Oko se nad nalezenými lasturami potěší. Zvláště, když se zjistí, že živočichové jsou živí. Škeblice u někoho zmizí a do vody se nevrátí. Z drobných měkkýšů je to nula.

Zkouším odhadnout, jaká je průhlednost vodního sloupce. Je to asi 20-30 cm. Hladina je pokryta polštářem sytě zelené sinice a voda pod ní má nahnědlý odstín. Vystouplé kameny mají modrozelené pruhy. Vypadá to, jako kdyby po břehu procházel před námi nějaký přírodní člověk a všechny je ve stejné výšce pomaloval. Jenže domorodcem a malířem byla voda a barvu daly zmiňované sinice. Je to svým způsobem krásné.

Ze stop se nechá zjistit, že kromě lidí a psů sem chodí hledat a možná hodovat kachny, volavky a zřejmě drobní kulíci. To by prozradilo časné ráno. Takže, kdo ví?

Jdeme od skal ke skalám a sbíráme kromě mlžů civilizační náplavu. Kelímky, láhve, historické sáčky od mléka (říkávalo se jim socialistická vemínka), zbytky svíček, rybářské vlasce. Taková lidská, anonymní všehochuť. A to až pod břeh lemovaný listnatými stromy s občasným výskytem borovice.

V závěru je nalezen poslední úkryt raků. Ze zbytků těl se nechá určit rak pruhovaný. Jedná se o invazní druh. Zde nemusíme řešit otázku, kam s ním. Všichni jsou již v račím nebi. Nahromaděné a posléze mizející vlhko po velkých balvany je to tam. Podobně skončili i dva velevrubové malířští,

kteří se schovali nebo zaklínili mezi valouny. Obnažený, šterkopísčítý břeh je zrádnou pastí. Ti živočichové, kteří sestoupili za vodou (jak ukazují cestičky v povrchu), přežili. Jinak jsou na tom drobní střevlíkovití brouci, kteří zvolili úkryt pod kusem dřevěného polena nebo v patě obnaženého pařezu. Kupodivu jsem nenalezl žádnou pijavku nebo obojživelného červa. Ti poslední tu asi jsou, jak prozrazují drobné dírký v bahnitě-písčitém substrátu.

Blíží se konec dne. Slunce se kloní k obzoru. Vzdálím se od skupiny. Prohodím pár slov se sdílnou rybářskou dvojicí a jdu po břehu. Naslouchám písku, jak skřípe pod botami, vlnkám na hladině a přijímám hřejivé teplo zapadajících paprsků. U nedaleké chaty sedí skupina lidí a povídá si. Stejně jako já. Sám se sebou a s přírodou.

Soutok Otavy a Lomnice k 10. srpnu 2022

Soutok Otavy a Lomnice v podvečer 27. srpna 2022. Pohled na východ. Nedaleko tohoto místa, směrem do Otavy, jsem bez problémů prorazil holí 75 cm bahna na kterém jsem stál, a nedosáhl pevného podkladu. Co bylo živé a nesestoupilo do vody, je většinou mrtvé. Včetně velkého úhoře říčního, kapra nebo raka pruhovaného. Druhů nalezených u ruin zatopených stavení.